

Beelden geven me concrete aanknopingspunten!

“ De beelden laten me zien hoe de kinderen de situatie hebben beleefd. Daardoor heb ik een beter zicht op wat goed en minder goed is gelopen. Hier kan ik mee verder als stagiair!”

Ik ben gek op kleuters en ik wil graag een goede kleuterjuf worden. Ik zet alles op alles om een goede stage te lopen en benut alle kansen om bij te leren, zo ook videocoaching.

Ik bespreek met de docent (videocoach) een voorleesmoment. Dat doe ik graag, ik speel toneel en ben hier goed in! Spannend wel, want er waren veel kleuters en ik kende hen nog niet zo goed. Ik had het voorlezen grondig voorbereid en had er nadien een goed gevoel bij. Ik hoop dan ook op de beelden te zien dat de kleuters genieten en het dus een “succesverhaal” is.

Tijdens de videocoaching kijk ik in eerste instantie naar mezelf: hoe spreek ik, voer ik de correcte voorbereiding uit, ... Ik ben fier want ik lees goed voor: intonatie, mimiek, woordgebruik, vragen om de kleuters aan het denken te zetten, enz. Net zoals ik het wou!

Maar tijdens de videocoaching zetten we het beeld ook regelmatig stil. Dat laat me toe om – in tweede instantie - ook te kijken hoe de kleuters het verhaal beleven. Dat is iets wat ik toen niet goed in de gaten had omdat ik helemaal opging in het verhaal. Ik zie een aantal kleuters meedoen in mijn ‘script’: meekijken, mee luisteren, antwoorden op de vragen. Ik zie echter ook een aantal kleuters het verhaal op een andere manier beleven: naar buiten wijzen om de link te leggen met wat in het verhaal aan bod komt, springen als er een enthousiaste wending is, dichterbij schuiven om een prent te zien, ... Ik zie dat ik niet op die signalen reageer, of dat ik vraag om stil te blijven zitten en te luisteren. Ik interpreteerde dat als ‘niet mee doen’ maar nu zie ik dat ze op een andere manier meedoen dan ik voor ogen had. Ik neem me voor om in het vervolg aandacht te hebben voor de vele verschillende reacties van kleuters.

Op het einde van het filmfragment zie ik dat ik plots wel spontaan in ga op een reactie van een kleuter: ze zegt iets, ik reageer met een gekke mimiek, en ze lacht terug. Een mooi moment! Wanneer ik lesvoorbereidingen maak voor stage, bereid ik die uiteraard zo duidelijk mogelijk voor. Maar nu zie ik dat je niet op alles kan voorbereid zijn omdat er soms onverwachte wendingen zijn. Als je daar gepast, 'onvoorbereid' en speels op kunt reageren, dan creëer je een waaw-effect bij de kleuters. Dit moment zag ik heel mooi in het filmpje terugkomen, het toverde een grote glimlach op mijn gezicht. En het zijn net die kleine dingen die mij elke dag weer motiveren om samen met die kleine gasten de wereld te ontdekken!

Dit is helemaal anders dan als iemand zou vragen “hoe was het op stage vandaag?” (dan zeg ik meestal ‘goed’ of ‘minder goed’). Na de videocoaching kan ik echt zien en zeggen: “dat en dat was goed, en dat en dat was minder”. Dit is echt goed voor studenten: je ziet jezelf bezig maar ook de reacties bij de kinderen. Je kan zo veel beter feedback aanvaarden. Ik ben nu meer bewust van mezelf en zie waar ik kan groeien!

Laura, Arteveldehogeschool
Studente kleuteronderwijs